

Резюме

Журба І. О. Сторони як суб'єкти цивільних процесуальних відносин: проблемні питання їх належності та заміни.

У статті розкривається особливість цивільних правовідносин та їх суб'єктів з точки зору їх трансформації у статус сторін як суб'єктів цивільних процесуальних відносин. Аналізується судова практика та норми законодавства, які регламентують процедуру заміни неналежного відповідача. Внесено пропозиції щодо вдосконалення норм Цивільного процесуального кодексу України із заміни неналежного відповідача та залучення у процес співвідповідачів.

Ключові слова: правовідносини, сторони, позивач, відповідач, неналежний відповідач, співвідповідачі.

Резюме

Журба И. А. Стороны как субъекты гражданских процессуальных отношений: проблемные вопросы их принадлежности и замены.

В статье раскрывается особенность гражданских правоотношений и их субъектов в точки зрения их трансформации в статус сторон как субъектов гражданских процессуальных отношений. Анализируется судебная практика и нормы законодательства, регламентирующие процедуру замены ненадлежащего ответчика. Внесены предложения относительно совершенствования норм Гражданского процессуального кодекса Украины по замене ненадлежащего ответчика и привлечения в процесс соответчиков.

Ключевые слова: правоотношения, стороны, истец, ответчик, ненадлежащий ответчик, соответчики.

Summary

Zhurba I. Sides as subjects of civil judicial relations: problem questions of their belonging and replacement.

In the article the feature of civil legal relationships and their subjects opens up in the points of view of their transformation in status of sides as subjects of civil judicial relations. Judicial practice and norms of legislation, which regulate procedure of replacement of improper defendant, is analyzed. Suggestions are brought in relation to perfection of norms of Civil code of procedure of Ukraine from replacement of improper defendant and bringing in the process of co-respondents.

Key words: legal relationships, sides, plaintiff, defendant, improper defendant, co-respondents.

Отримано 11.04.2014

УДК 368.86

Р. В. СОБОТНИК

*Ростислав Володимирович Соботник, здобувач
Науково-дослідного інституту приватного права і
підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН
України*

ПРАВОВИЙ СТАТУС ВИГОДОНАБУВАЧА ЗА ДОГОВОРОМ СТРАХУВАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ШКОДУ, ЗАПОДІЯНУ ДЖЕРЕЛОМ ПІДВИЩЕНОЇ НЕБЕЗПЕКИ

Відповідно до ст. 979 Цивільного кодексу України (далі – ЦК) за договором страхування одна сторона (страховик) зобов'язується у разі настання певної події (страхового випадку) виплатити другій стороні (страхувальникові) або іншій особі, визначеній у договорі, грошову суму (страхову виплату), а страхувальник зобов'язується сплачувати страхові платежі та виконувати інші умови договору.

Страхованню, зокрема, за договором страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, підлягають майнові інтереси страхувальника, пов'язані з його зобов'язанням відшкодувати шкоду, заподіяну життю, здоров'ю, майну третіх осіб або навколишньому природному середовищу внаслідок пожежі чи аварії на експлуатованому небезпечному об'єкті.

Страховання цивільної відповідальності за шкоду може здійснюватися як у добровільному, так і в обов'язковому порядку. Принцип добровільного страхування відповідальності за заподіяння шкоди полягає в тому, що кожна особа самостійно вирішує проблему покриття своїх можливих у майбутньому витрат, пов'язаних з відшкодуванням шкоди третім особам, а саме: за рахунок власних коштів або за рахунок страхової послуги, за яку сплачується певний мінімум у вигляді страхової премії.

В основі обов'язкового страхування цивільної відповідальності лежить принцип публічності, згідно з яким держава зобов'язує зазначених у законі осіб страхувати свою відповідальність перед іншими особами. Так, страхування відповідальності підприємств – джерел підвищеної небезпеки є обов'язковим і здійснюється на підставі Порядку і правил проведення обов'язкового страхування цивільної відповідальності суб'єктів господарювання за шкоду, яка може бути заподіяна пожежами і аваріями на об'єктах підвищеної

небезпеки, включаючи пожежо- і вибухонебезпечні об'єкти і об'єкти, господарська діяльність на яких може призвести до аварій екологічного і санітарно-епідеміологічного характеру, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 16 листопада 2002 р. № 1788. У свою чергу, відповідно до ст. 3 Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» відповідне страхування здійснюється як з метою забезпечення відшкодування шкоди, заподіяної життю, здоров'ю та/або майну потерпілих унаслідок дорожньо-транспортної пригоди, так і захисту майнових інтересів страхувальників.

Згідно з ч. 1 ст. 1187 ЦК України джерелом підвищеної небезпеки належить визнавати будь-яку діяльність, здійснення якої створює підвищену небезпеку завдання шкоди через неможливість контролю за нею людини, а також діяльність, пов'язану з використанням, зберіганням або утриманням транспортних засобів, механізмів і обладнання, використанням, зберіганням хімічних, радіоактивних, вибухо- і вогненебезпечних та інших речовин, утриманням диких звірів, службових собак та собак бійцівських порід тощо, що створює підвищену небезпеку для особи, яка цю діяльність здійснює, та інших осіб.

Правовідносини страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, як і будь-які інші цивільні правовідносини, розкриваються через сукупність їх елементів – суб'єктів, об'єктів, зміст. Визначення особливостей суб'єктного складу зазначених правовідносин є одним із найважливіших питань. У цивілістичній літературі, зокрема в працях Н. В. Безсмертної, М. І. Брагінського, С. М. Братуся, Ю. О. Заїки, Л. Л. Кінашук, О. С. Красільнікової, В. В. Луця, В. М. Никифорака, Я. О. Чапичадзе та інших досліджено лише деякі проблеми суб'єктного складу відносин страхування відповідальності. Однак цілісного вивчення питання щодо правового статусу учасників договору страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, проведено не було.

Метою наукової статті є встановлення особливостей правового статусу вигодонабувача як одного із учасників договору страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки.

Як випливає зі ст. 979 ЦК України та ст. 16 Закону України «Про страхування», сторонами договору страхування є страховик та страхувальник. На думку О. С. Красільнікової, суб'єктами правовідносин страхування відповідальності, зокрема власників транспортних засобів, перед третіми особами є винятково страховик і страхувальник¹. Однак аналіз положень чинного законодавства та позицій науковців з цієї проблематики дає підстави стверджувати, що коло суб'єктів правовідносин страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, є значно ширшим. Так, у ст. 4 Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» передбачено, що суб'єктами обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності є страхувальники, страховики, особи, цивільно-правова відповідальність яких застрахована, Моторне (транспортне) страхове бюро України та потерпілі.

Відповідно до ч. 1 ст. 985 ЦК України страхувальник має право укласти із страховиком договір на користь третьої особи, якій страховик зобов'язаний здійснити страхову виплату у разі досягнення нею певного віку або настання іншого страхового випадку. Страхувальник має право при укладенні договору страхування призначити фізичну або юридичну особу для одержання страхової виплати (вигодонабувача), а також замінювати її до настання страхового випадку, якщо інше не встановлено договором страхування (ч. 2 ст. 985 ЦК).

Отже, ст. 985 ЦК України передбачено можливість укладення договору страхування в інтересах третіх осіб у розумінні ст. 636 ЦК України, тобто осіб, які хоча і не є стороною в договорі, але набувають права вимагати виконання зобов'язання на свою користь. В. І. Серебровський з цього приводу зазначає, що право третьої особи існує тому, що обцянка боржника провести виконання третій особі прийнята іншою стороною в договорі – контрагентом².

У ст. 16 Закону України «Про страхування» також передбачено можливість укладення договору страхування на користь іншої особи, визначеної у договорі страхування страхувальником, якій страховик повинен у разі настання страхового випадку здійснити страхову виплату, проте цій особі не дається конкретного найменування. Так, законодавець у ст. 3 Закону України «Про страхування» у страховому зобов'язанні виділяє два види третіх осіб: застраховані особи, тобто фізичні особи, у житті яких можуть трапитися події, у зв'язку з чим виникає обов'язок страховика здійснити страхові виплати, і введення яких до кола суб'єктів відносин страхування допускається лише за їх згодою; та вигодонабувачі.

Разом з тим слід зазначити, що у вітчизняному законодавстві правовому статусу вигодонабувача приділена незначна кількість норм. Ні ЦК України, ні Закон України «Про страхування» не містять легального визначення вигодонабувача. Згідно із ч. 4 ст. 3 Закону України «Про страхування» страхувальники мають право при укладенні договорів страхування інших, ніж договори особистого страхування, призначати фізичних або юридичних осіб (вигодонабувачів), які можуть зазнати збитків у результаті настання страхового випадку, для отримання страхового відшкодування, а також замінювати їх до настання страхового випадку, якщо інше не передбачено договором страхування.

На думку Н. Якібчук, у випадку укладення страхувальником договору страхування цивільної відповідальності іншої особи (особа, чия відповідальність застрахована) вигодонабувачем слід визнавати і цю особу, оскільки за таким договором страхується її майновий інтерес³. На нашу думку, з урахуванням положень п. 1.4 ст. 1 Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів», де міститься вказівка, поряд із страхувальником, на особу, відповідальність якої застрахована, та у зв'язку з відсутністю вказівки на таку особу у відповідних положеннях ЦК

України вбачається за доцільне внести зміни до п. 3 ч. 1 ст. 980 ЦК України, виклавши її в такій редакції: «відшкодуванням шкоди, завданої страхувальником або особою, відповідальність якої застрахована».

Страховальник і вигодонабувач є різними учасниками цивільно-правових відносин страхування, а тому об'єднувати ці поняття в договорі страхування не слід⁴. Вигодонабувач хоча і є учасником вказаних правовідносин, однак він не є стороною договору страхування.

Як зазначає П. С. Голуб, правова конструкція договору страхування деліктної відповідальності власників джерел підвищеної небезпеки побудована за моделлю договору на користь третьої особи, оскільки тільки використання такої конструкції дасть змогу ефективно розв'язати завдання захисту прав вигодонабувачів. Страховальник у цьому договорі не може виступати в якості вигодонабувача, ним у всіх випадках є потерпілий⁵.

Особливістю страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, є неможливість чіткого визначення у договорі особи, на чью користь буде здійснюватись страхове відшкодування. У цьому випадку статусу вигодонабувача набудатимуть ті особи, яким страховальник або особа, відповідальність якої застрахована, завдасть шкоди. Як самі потерпілі особи, так і розмір завданої їм шкоди визначаються лише після настання страхового випадку⁶. Крім цього, особливою вимогою, яку ставлять до особи, чия відповідальність застрахована, та до страховальника у випадку страхування ним своєї відповідальності, є володіння на законних підставах джерелом підвищеної небезпеки.

Договір страхування відповідальності за заподіяння шкоди, у тому числі за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, може бути укладений лише на користь вигодонабувача – особи, якій може бути заподіяна шкода, навіть якщо договір укладений на користь страхувальника або іншої особи, що відповідальна за заподіяння шкоди, або в договорі не визначено, на чью користь він укладений. Так, відповідне положення закріплене в ст. 931 ЦК Російської Федерації. Тобто, там не лише передбачається обов'язковість використання договору на користь третьої особи, а й прямо визначається, хто може бути вигодонабувачем у договорах страхування відповідальності за заподіяння шкоди, через індивідуалізацію вигодонабувача вказуючи на те, що це особа, життя, здоров'ю або майну якої може бути заподіяна шкода діями страхувальника або іншої особи, на яку така відповідальність може бути покладена законом. Видається, що подібний підхід доцільно відобразити і у ЦК України.

Як зазначає В. М. Никифорак, окрім сторін – страховика і страхувальника, учасником договору страхування відповідальності є третя особа (потерпілий), якій у разі настання страхового випадку виплачується страхове відшкодування, і яку відповідно до законодавства прийнято називати вигодонабувачем. На відміну від договорів майнового та особистого страхування, в яких вигодонабувач чітко визначається і може бути змінений протягом дії договору страхування, в договорі страхування відповідальності вигодонабувача наперед назвати неможливо, оскільки невідомо, кому страхувальник завдасть шкоди своїми діями. Вигодонабувачем за договором страхування відповідальності автор називає невідому наперед третю особу, яка не є стороною договору, проте має право на страхове відшкодування. Дійсно, зазвичай ніхто не в змозі передбачити ймовірність заподіяння кому-небудь шкоди, так само як не в змозі заздалегідь визначити коло осіб – потерпілих (вигодонабувачів), яким може бути завдано шкоди. Більше того, неможливо визначити період часу ймовірного заподіяння шкоди і її розміри.

У принципі, для страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, невизначеність в особистості конкретного потерпілого не має значення для захисту майнових інтересів страхувальника, оскільки визначальним чинником у цьому випадку є страхова сума, яка може бути виплачена будь-якому потерпілому, незалежно від особи останнього. Якщо в договорі вказаний інший вигодонабувач або його взагалі не зазначено, це не береться до уваги при виплаті страхового відшкодування⁷.

Отже, особливістю страхування відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, є те, що у цьому випадку виникає особлива конструкція договору на користь третьої особи – договір на користь особи, яка невідома в момент укладання договору страхування, оскільки не може бути відомо заздалегідь, кому саме буде заподіяно шкоду страхувальником – власником транспортного засобу, іншого джерела підвищеної небезпеки.

Вигодонабувач як особа, на користь якої укладено договір страхування відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, має право на отримання страхової виплати. Крім того, вигодонабувач наділений і правом, що має на меті забезпечити отримання страхової виплати – правом пред'явлення вимоги до страховика про здійснення страхового відшкодування, а також правом вимагати нерозголошення отриманих про нього відомостей.

При заподіянні шкоди потерпілий має право обирати, до кого пред'являти вимогу про виплату страхового відшкодування – до заподіювача чи до страховика.

Право вигодонабувача на отримання страхових виплат, як зазначає М. І. Брагінський, носить секундарний характер⁸, оскільки для його трансформації в суб'єктивне право, визначене в договорі страхування, необхідне пряме вираження ним наміру скористатися цим правом.

Якщо буде встановлено, що вигодонабувач відмовився від пред'явлення позову до страховика або сума страхової виплати більша, ніж має отримати вигодонабувач, страхувальник/потерпілий не позбавлений права на пред'явлення позову про виплату страхового відшкодування на свою користь на загальних підставах⁹.

Часто на практиці виникає питання: чи може страхувальник через суд примусити страховика виплатити страхове відшкодування потерпілому-вигодонабувачу? Такі позови страхувальників є реакцією на вимогу потерпілих про відшкодування шкоди. Страховальник, отримавши таку претензію, звертається до суду з позо-

вом про виконання договору страхування і виплату страхового відшкодування потерпілому з метою звільнити себе від такої виплати¹⁰. Так, відповідно до ч. 2 ст. 636 ЦК України виконання договору на користь третьої особи може вимагати як особа, яка уклала договір, так і третя особа, на користь якої передбачено виконання. Згідно з ч. 4 ст. 636 ЦК України, якщо третя особа відмовилася від права, наданого їй на підставі договору, сторона, яка уклала договір на користь третьої особи, може сама скористатися цим правом, якщо інше не випливає із суті договору. Однак суди відмовляють у таких позовах, мотивуючи своє рішення тим, що коли потерпілий, який виступає як третя особа, на користь якої укладено договір страхування, не скористався своїм правом на отримання страхової виплати, то страхувальник не вправі вимагати від страховика виконання договору на користь третьої особи. Так, відповідно до ст. 22 Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» шкода відшкодовується потерпілому. Зазначеним Законом не передбачено виплату страхувальнику страхового відшкодування.

При безпідставній відмові у виплаті страхового відшкодування, крім наслідків, передбачених договором, страховик, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу страхувальника зобов'язаний сплатити йому суму страхової виплати з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом (ст. 526, ч. 2 ст. 625 ЦК).

До основних обов'язків вигодонабувача можна віднести: негайне повідомлення про настання страхового випадку, якщо вигодонабувач має намір скористатися правом на страхове відшкодування; передання страховику усіх документів і доказів, а також повідомлення йому всіх відомостей про настання страхового випадку.

Відповідно до ч. 1 ст. 990 ЦК України, ч. 1 ст. 25 Закону України «Про страхування» здійснення страхових виплат і виплата страхового відшкодування проводиться страховиком на підставі заяви страхувальника (його правонаступника або третіх осіб, визначених умовами страхування) і страхового акта (аварійного сертифіката), який складається страховиком або уповноваженою ним особою (аварійним комісаром) у формі, що визначається страховиком.

За відсутності вказаної заяви обов'язок страховика здійснити страхові виплати і виплату страхового відшкодування не виникає, як і не виникає право у страхувальника (його правонаступника або третіх осіб, визначених умовами страхування) вимагати у судовому порядку стягнення зі страховика страхових виплат (страхового відшкодування). Пунктом 3 ч. 1 ст. 991 ЦК України встановлено, що страховик має право відмовитися від здійснення страхової виплати у разі подання страхувальником завідомо неправдивих відомостей про об'єкт страхування або про факт настання страхового випадку. Аналогічні приписи містяться у ст. 26 Закону України «Про страхування».

Розмір страхової суми встановлюється за згодою сторін з урахуванням індивідуальних характеристик об'єкта, його площі, категорії небезпеки експлуатованого об'єкта, максимального розміру шкоди, яку страхувальник може заподіяти третім особам, вимог чинного законодавства України тощо. Так, при пошкодженні застрахованого транспортного засобу для встановлення розміру страхового відшкодування виникає необхідність визначення вартості його відновлювального ремонту. Така вартість визначається відповідно до положень Методики товарознавчої експертизи та оцінки колісних транспортних засобів.

Однак трапляються випадки недотримання страховиками вимог вказаної Методики при визначенні суми страхового відшкодування у зв'язку із застосуванням більш вигідних для страховика методів її нарахування, чим, у свою чергу, порушуються права вигодонабувачів на отримання страхового відшкодування у належних розмірах¹¹.

При отриманні вигодонабувачем страхової суми в порядку відшкодування шкоди, заподіяної його життю або здоров'ю, враховується шкода, нерозривно пов'язана з його особистістю. Саме за цією ознакою не є можливою заміна даної категорії вигодонабувача, оскільки перехід до іншої особи вимог про відшкодування шкоди, заподіяної життю або здоров'ю, не допускається.

Слід зазначити, що у разі, коли страхового відшкодування недостатньо для того, щоб повністю відшкодувати заподіяну шкоду, заподіювач шкоди, який застрахував свою відповідальність, зобов'язаний відшкодувати шкоду потерпілому в розмірі різниці між розміром страхового відшкодування, що підлягає виплаті, і фактичним розміром шкоди.

Можливість відшкодування моральної шкоди у відносинах у сфері страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, передбачена, зокрема, ст. 9, 22 Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів».

Отже, в договорі страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, вигодонабувач не є стороною договірної зобов'язання, оскільки договір страхування укладається між страхувальником і страховиком, а не між вигодонабувачем та страховиком. Крім цього, вигодонабувач у досліджуваному договорі виступає як третя особа, на користь якої він укладається, і з'являється в договорі лише за наявності певних умов.

Таким чином, вигодонабувача за договором страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки, можна визначити як невідому заздалегідь третю особу – фізичну або юридичну особу, яка не є стороною договору, але зазнала збитків у результаті настання страхового випадку, визначеного у договорі страхування між страховиком та страхувальником, і яка наділена правом на отримання страхового відшкодування.

- ¹ Красільнікова О. С. Правовідносини страхування відповідальності судовласника перед третіми особами: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / О. С. Красільнікова. – Одеса, 2005. – С. 9.
- ² Серебровский В. И. Избранные труды по наследственному и страховому праву / В. И. Серебровский. – М., 1997. – С. 68.
- ³ Якібчук Н. Особливості суб'єктного складу правовідносин страхування цивільної відповідальності власників транспортних засобів / Н. Якібчук // Вісник Львівського національного університету імені Івана Франка. Серія юридична. Вип. 47. – 2008. – Ст. 114.
- ⁴ Посполітак В. Проблемні питання страхування в законодавстві України / В. Посполітак // Юридичний журнал. – 2003. – № 12. – С. 15.
- ⁵ Голубь П. С. Страхование ответственности владельцев источников повышенной опасности: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / П. С. Голубь. – М., 2006. – С. 5.
- ⁶ Цивільне право України : Академічний курс [Підруч.] : У 2 т. ; за заг. ред. Я. М. Шевченко. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2006. – Т. 2. Особлива частина. – С. 194.
- ⁷ Никифорак В. М. Договір страхування відповідальності: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / В. М. Никифорак. – К., 2002. – С. 4, 8, 10.
- ⁸ Брагинский М. И. Договор страхования / М. И. Брагинский. – М.: Статут, 2000. – С. 38.
- ⁹ Постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про деякі питання застосування судами законодавства при вирішенні спорів про відшкодування шкоди, завданої джерелом підвищеної небезпеки» від 1 березня 2013 року № 4.
- ¹⁰ Лист Верховного Суду України «Судова практика розгляду цивільних справ, що виникають з договорів страхування» від 19 липня 2011 року.
- ¹¹ Афанасьев В. В., Погребняк В. Я., Янішен В. П., Бережна О. Д. Узагальнення судової практики вирішення господарськими судами спорів за участю страхових компаній (за матеріалами справ, розглянутих Харківським апеляційним господарським судом) / В. В. Афанасьев, В. Я. Погребняк, В. П. Янішен, О. Д. Бережна // Актуальні питання цивільного та господарського права. – 2010. – № 5. – С. 47.

Резюме

Соботник Р. В. Правовий статус вигодонабувача за договором страхування відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки.

У науковій статті проаналізовано особливості правового статусу вигодонабувача як одного із учасників договору страхування цивільної відповідальності за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки. Обґрунтовується, що вигодонабувача можна кваліфікувати як третю особу, яка є невідомою заздалегідь, не є стороною договору, проте зазнала збитків внаслідок настання страхового випадку.

Ключові слова: вигодонабувач, договір страхування, цивільна відповідальність, джерело підвищеної небезпеки, права та обов'язки, страхове відшкодування.

Резюме

Соботник Р. В. Правовой статус выгодоприобретателя по договору страхования ответственности за вред, причиненный источником повышенной опасности.

В научной статье проанализированы особенности правового статуса выгодоприобретателя как одного из участников договора страхования гражданской ответственности за вред, причиненный источником повышенной опасности. Обосновывается, что выгодоприобретателя можно квалифицировать в качестве третьего лица, которое неизвестно заранее, не является стороной договора, однако понесла убытки вследствие наступления страхового случая.

Ключевые слова: выгодоприобретатель, договор страхования, гражданская ответственность, источник повышенной опасности, права и обязанности, страховое возмещение.

Summary

Sobotnyk R. Legal status of the beneficiary under the insurance contract of liability for damage caused by a source of increased danger.

In the scientific research of Sobotnyk Rostyslav determines the features of the legal status of the beneficiary, as one of the parties of the insurance contract of civil liability for damage caused by a source of increased danger. It is proved that the beneficiary qualifies as a third party, which is unknown in advance, not a party to the contract, but has suffered losses as a result of an insured event.

Key words: beneficiary, contract of insurance, civil liability, the source of increased danger, rights and duties, insurance reimbursement.

Отримано 21.03.2014